

PÅSKDAGEN

DOMINICA RESURRECTIONIS

Text Matt 28: 1-8. Predikan av Lars Borgström (LFS)

Jesu uppståndelse från de döda är påskens stora budskap. Denna avgörande händelse är själva centrum i kyrkans tro. De människor som tror påskens budskap har övergått från död till liv och själva blivit delaktiga av uppståndelsens kraft (Ef. 1:19–20).

När Maria Magdalena och den andra Maria kom till graven skedde en stor jordbävning och en Herrens ängel uppenbarade sig. Vakterna, som på översteprästernas och fariseernas initiativ vaktade graven, skakade av skräck och blev som döda. Ängeln sade till mariorna: ”Var inte rädda! Jag vet att ni söker Jesus, den korsfäste. Han är inte här, Han har uppstått som han har sagt! Kom och se platsen där han låg. Och gå genast och säg till Hans lärjungar att Han har uppstått från de döda. Se, Han går före er till Galileen. Där ska ni få se Honom. Nu har jag sagt er det” (v 5-7). Så sprang de bort till lärjungarna för att berätta vad som hänt. På vägen visade sig den uppståndne Jesus för dem och de föll ned och tillbad Honom.

Vad skulle lärjungarna tro? Skulle de sätta tilltro till kvinnornas vittnesbörd? Att någon flyttat kroppen är väl annars den närmast liggande förklaringen om man kommer till en grav, där några dagar tidigare en död människa lagts. Det hör nämligen inte till vanlig mänsklig erfarenhet att döda uppstår. Sedan spred också Jesu fiender, översteprästerna, ut ett falskt rykte, att det var lärjungarna som rövat bort kroppen (Matt. 28:12–15).

LÄRJUNGARNA TRODDE

Det finns tydliga bevis på att Jesus uppstått från döden, och de kunde därför inte gå emot sanningen och förneka fakta. Kristendomen vilar på robusta historiska händelser. Kristna ägnar sig inte åt något famlande i mörkret, utan förtröstar på verkliga händelser, som historiskt kan bevisas. Apostlarna *visste* på grund av säkra tecken att Jesus hade uppstått. De var så säkra på detta att de gärna gick i döden för det. Precis som kvinnorna, som först såg den Uppståndne, fick de sedan också möta Honom (Matt. 28:17, Joh. 20:19).

Det är viktigt att vi har detta klart för oss: Kristendomen är inte någon mysteriereligion eller uppsättning berättelser med andligt innehåll, såsom t.ex. hinduismen. I de hinduiska myterna kan man t.ex. höra berättas om guden Krisna, hur han är med om olika händelser och undervisar bland människorna. Men om någon skulle fråga när, i vilket århundrade, Krisna inkarnerades till vår värld och var, i vilket rike och vilken stad, Krisna levde och verkade skulle ingen indier ens förstå frågan. Den hinduiska religionen handlar om en annan värld, en ”religiös” verklighet utan förankring med vår fysiska värld med dess konkreta historia. Med kristendomen är det helt annorlunda. Jesus föddes då kejsar Augustus regerade i Rom (Luk. 2:1) och Han ”pinades under Pontius Pilatus” (Apostoliska trosbekännelsen) o.s.v.

Lärjungarna trodde alltså därför att de mött den Uppståndne. Lärjungarnas ögonvitnesskildringar är bevis på uppståndelsens faktum. Det är omöjligt att tänka sig att de allesammans frivilligt skulle utsätta sig för förföljelse och martyrdöd (alla utan Johannes fick besegla sitt budskap och sin tro med sitt liv) för någonting de alla i själva verket visste var en lögn – en lögn som inte skänkte dem några jordiska fördelar.

Paulus, som också fick möta den Uppståndne när han var på väg till Damaskus (Apg. 9:1-5), berättar i 1 Korintierbrevet att Jesus vid ett tillfälle visat sig för femhundra bröder på en och samma gång, och att de flesta av dem ännu var vid liv vid brevets nedtecknande (1 Kor. 15:6). Det går inte att behålla en sammansvärjelse intakt när det är flera hundra personer inblandande. Någon kommer förr eller senare – i detta fall förr eftersom det var så många och saken så kostsam att försvara – att avslöja konspirationen.

Dessutom var graven tom. Jesu motståndare var mycket måna om att ingenting skulle ske med Jesu kropp efter avrättningen. De förseglade ingången till graven och till och med satte ut vaktsoletter (Matt. 27:64–65). Trots alla försiktighetsåtgärder som vidtogs från Jesu motståndares sida, kunde de inte hålla

kvar Hans kropp i graven och på det sättet effektivt motbevisa det kristna påskbudskapet, att vår Herre och Frälsare är uppstånden och levande.

MOTSTÅNDARNA SÅG, MEN TRODDE INTE

Det var inte bara apostlarna som såg den tomma graven och den kvarlämnade svepningen. Även Jesu fiender såg alltsammans. Säkert gick översteprästerna till graven för att se efter själva då de nåddes av vaktstyrkans rapport om den tomma graven. Men istället för att tro sammangaddade de sig ännu en gång för att bekämpa Guds verk. Matteus berättar:

”Dessa samlades med de äldste och beslöt att ge soldaterna en stor summa pengar och sade: ’Säg så här: Hans lärjungar kom på natten och rövade bort honom medan vi sov. Och om ståthållaren får höra det, så ska vi tala med honom och se till att ni inte behöver oroa er.’ De tog emot pengarna och gjorde som de blivit tillsagda, och detta rykte är spritt bland judarna än i dag” (Matt. 28:12–15).

De flesta människor trodde på denna falska förklaring till den tomma graven: Inget underverk utan stöld. Samma otro och fiendskap mötte Jesus också under sin verksamhet före uppståndelsen. Trots Hans undervisning med auktoritet (Matt. 7:29), trots att Han utförde underverk med makt och myndighet (Luk. 4:36), så ville de inte tro. De nöjde sig inte med de underverk Jesus gjorde utan krävde annorlunda kraftgärningar, de begärde att Jesus skulle göra de mirakler som de själva ställde upp. Men Jesus gick inte med på sådant. Han sade: ”Ett ont och trolöst släkte söker ett tecken, men det ska inte få något annat tecken än profeten Jonas tecken (Matt. 12:39, 16:4). Jonas tecken är uppståndelsens tecken. Intill tidens slut kommer människor att antingen förneka eller bekänna den Uppståndne Herren, sig själva till dom eller frälsning. Men när Jesus gjorde så tydliga tecken att de närvarande fariseerna inte kunde förneka det, påstod de att det inte var med Guds kraft Jesus utförde demonutdrivning, utan med Beelsebul (Matt. 12:24).

JESU UPPSTÅNDELSE FÖR MIG

Vi har nu talat om Jesu uppståndelse som ett historiskt faktum, och om hur troende människor håller denna för sann. Men det gör även de onda andarna. Även de vet att Jesus lever och att Han är Guds Helige (jfr Mark. 1:24 och Luk. 4:34). Men denna kunskap är inte frälsande för dem, utan får dem endast att bäva (jfr Jak. 2:19). Av detta förstår vi att den *försanthållande* tron inte är tillräcklig för frälsningen. Ytterligare en komponent måste vara förhanden för att tron ska vara frälsande. Tron måste också innehålla *förtröstan*, att den troende håller Jesu död och uppståndelse som händelser av avgörande betydelse *för mig*, att allt detta som utspelade sig i Jerusalem för snart två tusen år sedan skedde *för mig*. Det är på de personliga pronomina det kommer an, menar Luther. Kristus måste bli Kristus för *dig* och *mig*. Han är inte bara hela världens Frälsare utan *min* Frälsare, Han har inte bara dött för alla människors synder utan för *mina* synder o.s.v. Fanny Crosby skrev sången ”*Låt mig få höra om Jesus*” i denna anda, där det i tredje och sista versen lyder: ”Det var för *mig*, som han dog, det var för *mig* som han uppstod. Herre, min Gud, det är nog” (Lova Herren 39:3).

Detta är den Helige Andes verk, att vi inte bara förstår att uppståndelsen är ett historiskt faktum, utan att vi också förstår dess innebörd: Att Kristi försoningsverk på korset är antaget i himlen, att världen, att du och jag, och *du* och *du* och *du* och *du*, är rättfärdiggjord, försonad med Gud och att döden är övervunnen. Ty Kristus ”*utlämnades för våra synders skull och uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull*” (Rom. 4:25). Detta kan ingen tro av sig själv, utan den Heliges Andes hjälp, men det är just detta faktum, denna sanning, dessa ord Han talar till oss just nu, till var och en av oss: Du är återlöst, det ska du veta! (jfr 1 Petr. 1:18). Amen.